

Odmev iz Afrike

Junij 1937

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), Via dell'Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Dragoceno darilo našim naročnikom.

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« opravijo afriški škofje in misijonarji **letno 500 svetih maš.**

Letna naročnina »Odmeva« znaša . . . Din 10.—.

Dosmrtna naročnina znaša . . . . . Din 300.—.

Zahvale.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Materi dobrega sveta, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, sv. Janezu Bosku, škofu Slomšku in Baragi in služabnici božji Mariji Tereziji: F. M. Sikole, za ozdravljenje roke po težki operaciji; M. M. za uslišanje v zelo važni zadevi in se še priporoča; F. A., Litija, za dobljeno zdravje in za uslišanje v več zadevah; M. N., Zagaj, za uslišano prošnjo in se še priporoča; C. J. Dramlje, za čudovito uslišanje v težki zadevi; M. Z., Sv. Jurij, za večkratno uslišanje v težkih zadevah.

Spomin na umrle.

† Preč. o. Flynn, misijonar iz družbe očetov Sv. Duha, Afrika. — Monsgr. Frančišek Gustin, Trst. — Preč. g. Josip Kuš, Sv. Marjeta. — Preč. g. Ivan Kunaver, Repnje. — Č. s. Antonija Ratej, prednica, Studenec pri Lj. — Anton Dobnik, Sv. Jurij. — Apolonija Divjak, Maribor. — Marija Gajšek, Grobelno. — Neža Koprivnik, Selnica. — Frančiška Dajčman, Dob. — Nežika Klun, Dol. vas. — Marija Kavoš, Beltinci. — Marija Čuden, Brezovica. — Marija Dolinar, Smednik. — Lovrene Stare, Boh. Bistrica. — Janko Matičič, Rakek. — Ignac Robar, Vrhole. — Roza Modrušan, Ljubljana. — Roza Nendl, Tržič. — Anton Kapus, Kamna Gorica. — Jožef Tepina, Radovljica. — Janez Lorbek, Sv. Benedikt. — Antonija Lasbacher, Ruše. — Avgust Mattanovič, Ljubljana. — Antonija Majer, Laporje. — Jožefa Zupanek, Celje. — Pavlina Vihernik, Loka. — Terezija Nose, Struge. — Lizika Natlačen, Rečica. — Franc Weitz, Celje. — Tinka Kelbl, Mengeš. — Mica Sevšek, Ponikva. — Neža Ribič, Moravče. — Ana Poplatnik, Maribor. — Franja Brenčič, Vrhnik. — Urša Berglez, Ponikva.

Usmiljeni Jezus, da jim večni mir!

sta

Jezus — moja ljubezen.

(K sliki na 1. strani.)

Doklér živi moj Jezus
in tiho nad menoj beði,
skrbi, strahu ni v meni,
srce v ljubezni mi gori.

Saj je ovčicam svojim
najskrbnejši in zvest Pastir,
Srce mi je njegovo
kot sočen pašnik, gorski vir.

Ko sončna luč ugasne,
priplazi lev se iz noči,
predobro vem, da čuva
On s svojimi me angeli.

In kadar sem v bridkosti
in razočaranju ves sam,
zatečem brž se k Njemu,
se vdano vržem Mu k nogam...

Ůse rane On ozdravi,
spet vrne srcu mir sladák,
zjasni se v duši moji,
zbeži iz nje obupa mrak.

Če vsi zaupno k Njemu
hodili bi iskat svoj mir —
postal bi svet v resnici
en hlev svetel in en Pastir!

Božji blagoslov nad ozemljem Ruande.

Pismo apostolskega vikarja škofa Classe iz Družbe belih očetov poroča o lepih uspehih v Ruandi.

Pravkar sem po pošti prejel lep ciborij, ki mi ga je poslala Družba sv. Petra Klaverja. Dobila ga bo naša 23. postaja, ki smo jo ustanovili dva dni pred božičem in šteje že 8000 kristjanov. Dušno pastirstvo smo poverili trem mašnikom domačinom. To je že peta postaja, ki ima samo zamorske duhovnike.

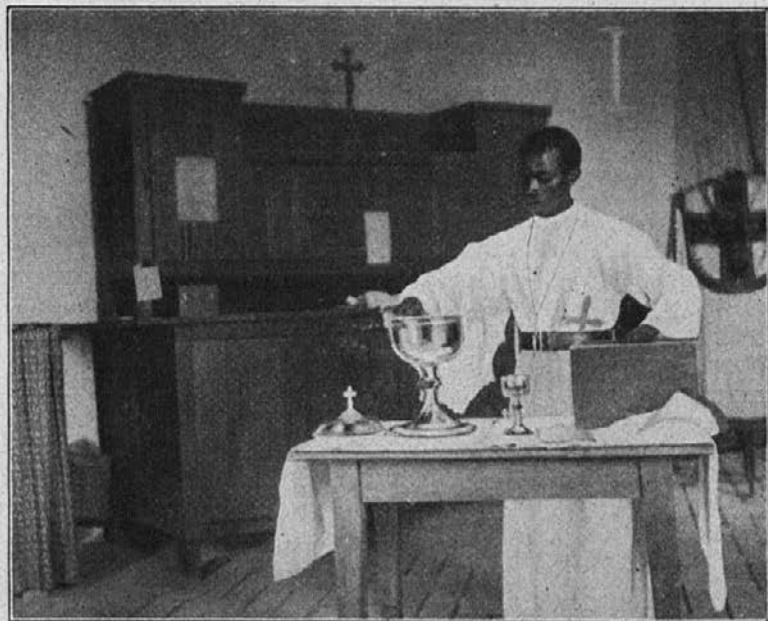
Vaši ljubezni in darežljivosti se moramo zahvaliti, da bomo mogli naše malo semenišče Kabgay dozidati. Ta zavod nam je neobhodno potreben, ako hočemo, da se bo število kristjanov v Ruandi množilo. O božiču je bilo v vsem okraju 202.000 kristjanov. V teku leta jih je bilo krščenih 38.000. Kakor se radi izpreobrnejo k sv. veri, tako so naši zamorci potem tudi vneti verniki. Sv. obhajil je bilo 129.054 za veliko noč, vse leto pa 3.600.000. Sv. spovedi pa 600.000. Samo v Kabgayu je bilo na božični dan 18.000 sv. obhajil. Bogu bodi hvala, da svojo milost tako bogato razliva preko goratih pokrajin Ruande.

Posebna nada za prihodnost so številni duhovski poklici. Veseli smo in žalostni obenem, da nam vedno manjka prostora, bodisi v velikem semenišču, ali pa v novicijatih domačih bratov in sester. Dokaz božjega blagoslova so sledeče številke: 95 bogoslovcev v velikem semenišču, 140 v malem (tu bomo z dozidavo dobili novega prostora), 56 novink domačink v Benebikiru, 31 bratov novincev (niti eden več bi ne dobil prostora) in 25 duhovnikov domačinov.

Leta 1935. smo bili posebno veseli, ker je kardinal prefekt Propagande potrdil pravila za naše sestre domačinke. To je bilo zelo lepo priznanje za nas. Bratje domačini upajo, da bodo tudi dobili to ugodnost, čeprav jih je le 47.

L. 1900 je bila ustanovljena prva misijonska postaja v Ruandi, in to na duhovno pobudo naše afriške matere Marije Terezije Ledóchowske. Zdaj so v Ruandi že misijoni z duhovniki domačini, 6 samostanov za sestre domačinke, sedmi pa se šele zida. Potem so štirje samostani za brate in dve semenišči. Vidite, da nam je vaša pokojna ustanoviteljica res zelo naklonjena in nam rada pomaga. Bogu smo iz srca hvaležni za vse to, za Bogom pa naši afriški materi in vsem dobrotnikom.

Upam, da bom v nekaj tednih mogel dozidati svojo 24. misijonsko postajo. Moj okraj šteje 145.000 prebivalcev. Dozdaj je bilo tu le malo duhovnih delavcev in je od ene postaje do druge včasih po šest dni hoda. Občudujem naše katehiste, ki so za svoje težko delo tako slabo plačani, pa vendar vztrajajo, da pomagajo svojim rojakom do vere. Imamo jih 1336.

Misijonski brat domačin pripravlja ciborij s hostijami.

Šol imamo 816 z 18.000 otroki. Šolarjev bi bilo mnogo več, ko bi jih imeli kam dejati. Pri vzgoji otrok nam zlasti mnogo pomagajo domačini, bratje in sestre. Sami vidimo, kako plodoviti so nauki sv. očeta in kako velika moč je misijonski apostolat. »Afriškim ljudem naj Afrikanci pomagajo do zveličanja,« so besede papeževe. Na teh besedah raste in sloni cerkev v Ruandi. Toda, koliko nam še manjka, preden bomo imeli dovolj cerkvá, šol, misijonskih postaj, samostanov za to ljudstvo, ki je tako vneto za Boga! Celo tam, kjer imamo večje cerkve za štiri do pet tisoč kristjanov, kot v Kabgayi in Astridi, mora biti ob praznikih ena služba božja na prostem, ker štiri maše,

ki so v cerkvi, so premalo. V Kigali patri binirajo in imajo službo božjo v veliki zasilni kapeli za može, v drugi kapeli za žene. Naše sestre domačinke pečejo hostije, bratje pa polnijo ciborije.

To so res velike milosti, ki jih uživamo. Vedno prosimo Boga, da bi dal misijonarjem trdnega zdravja in njih delu obilnega blagoslova.

Dobrotnikom Klaverjeve družbe bodi izrečena zahvala v imenu vsega prebivalstva te obširne dežele.

Še vedno trpimo lakoto.

Msgr. Keilind iz kongregacije Sv. Duha, apostolski prefekt v Cubango (Angola), se zahvaljuje za darilo stradaljočim in nadaljuje:

Naša prefektura je v vednem boju s težavami. Preteklo leto je moralo naše ljudstvo mnogo hudega prestati; ker še vedno je tu huda lakota. V okolici misijona je bila žetev silno revna, kobilice pa še vedno prihajajo v trumah in pokrijejo polja po več kilometrov na široko in obrizejo bilke, ki so se komaj prikazale iz zemlje. Kako nujna je pomoč!

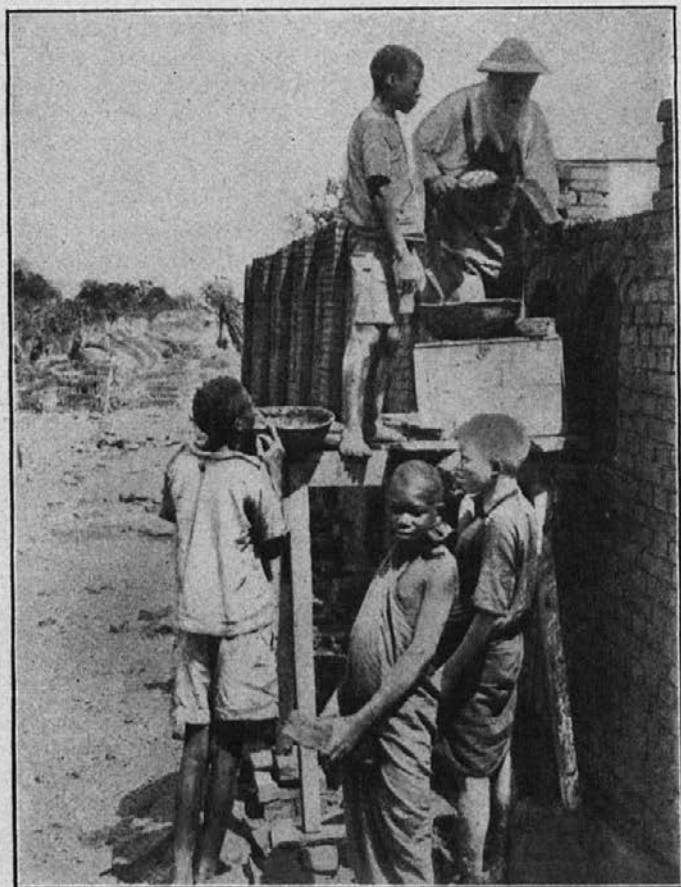
Največ sta trpela misijona Cuthi in Bihe. Tukaj so kristjani oblečeni le še v drevesno lubje. Celo novorojene matere zavijajo v mehko drevesno kožo. Ako pa more mati kje dobiti staro ovčjo kožo, da si svojega otroka priveže na hrbet, je to že kar luksuz.

Naj bi se Bog milostljivo ozrl na naše ubogo ljudstvo!

Misijon sv. Antona Njinikom. Osrednji Kamerun.

Piše p. L. Jacobs iz misijonske družbe Mill-Hill.

Misijon Njinikom je bil ustanovljen l. 1927. Prej je bil le zunanja postaja misijona Kumbo. Ko sem prišel sem, je bilo tu približno 770 katoličanov, ki so stanovali v bližini misijona, kakih 245 pa jih je prihajalo iz okolice ob nedeljah. Izprva je bilo tu vse silno preprosto. Pater misijonar je stanoval v koči, ki je bila narejena iz bambusa in pokrita s suho travo. Cerkev ni bila mnogo boljša. Hiša ni imela ne oken ne vrat, ne mize ne stola. Vsa hišna oprava je bila iz samih zabojev. Prve mesce sem bil čisto sam.

Ze prileten misijonar in ravnatelj semenišča zida šolo s svojimi zamorskimi dečki.

Najprej sem zbral nekaj denarja in si omislil najpotrebnejše cerkveno orodje, ker dotlej sem imel le svojo potovalno pripravo. Tu mi je največ pomagala Družba sv. Petra Klaverja. Ona se je res po materinsko zavzela za našo cerkev. Ko je bilo treba izbrati zaščitnika misijonu, smo se ravnali po nasvetu Družbe in po sklepu stavbnega odbora: izbrali smo si sv. Antona. Misijon je lepo uspeval. Kmalu mi je bilo treba pomoči za 67 katehistov; zopet je Klaverjeva družba poskrbela za obleko njim in njihovim družinam. Ko jih je bilo treba plačati, je bila zopet Družba sv. Petra Klaverja moja pomoč. Vsi

čutimo, kako je sv. Anton ves vnet zaščitnik našega misi-jona, Klaverjeva družba pa njegova duhovna mati. Kaj naj mi »otroci« storimo? Moliti moramo k sv. Antonu za njegovo pomoč. Ta nas usliši vselej! Ob večjih potrebah pa se moramo obrniti na Družbo sv. Petra Klaverja; tudi ona nas usliši vselej.

Kadar zidaš novo hišo, je treba nešteto stvari, preden ti je mogoče v hiši stanovati. Tako je tudi z našo cerkvijo. Ima streho in zidovje, toda to ni zadosti. Naš apostolski prefekt želi, da napravimo cementni tlak. Za to bi pa bilo treba sto sodčkov cementa po 200 kg. Ves cement bi morali znositi 70 km daleč. Potem bi bilo treba še 600 do 700 sodčkov peska. Kje so pa klopi, oltarji, prti in okna?

Trdno upam, da se bo Družba sv. Petra Klaverja usmilila svojega »otroka«, da bo mogel zrasti polagoma v popolnega moža.

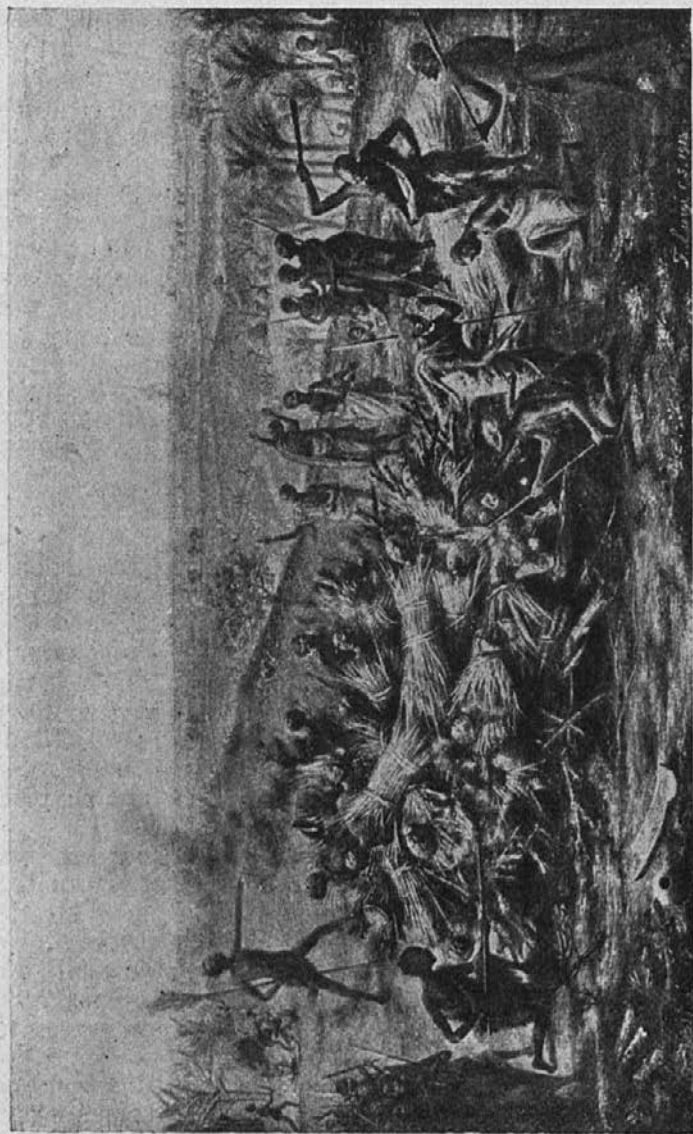

Blaženi mučenec Karel Luanga.

Dne 3. junija preteklega leta je bilo 50 let, kar je umrl mučeniške smrti Karel Luanga in z njim vred njegovi tovariši Ugandski mučenci. Prinašamo v izvlečku članek p. Lesebure od Belih očetov, ravnatelja velikega semenišča v Katigondo (Uganda), ki bo gotovo zanimal naše bralce. Papež Pij XI. je 22. junija 1934 postavil tega mladega junaka za patrona mladini Kato-liške akcije v Osrednji Afriki.

Blaženi Karel Luanga je bil iz rodu Muganda in ple-mena Ngabi. Ko je za časa kralja Muanga (1885—1887) izbruhnili preganjanje kristjanov, je bil Karel star 20 let. Oženjen ni bil. Bil je zal mladenič svetlorjave barve, visoke in močne postave. Odlikoval se je zlasti po vrlinah duha in bil zgled in vzor svojim tovarišem. Razen Matije Murumba in Jožefa Mukasa mu nihče ni bil enak. Vsi, ki so ga poznali, pričajo, da je bil mirnega in krotkega značaja. Prizadeval si je, da bi vedno globlje doumel resnice naše sv. vere. Prav z otroško ponižnostjo je prosil za pojasnilo, ako mu kdaj kaka verska resnica ni bila popolnoma jasna, ali ako kake molitvice in nje pomena ni doumel. Ljubil je kralja, ki ga je bil poklical na svoj dvor; pridno in zvesto mu je služil. Njegov neposredni predstojnik Jožef Mukasa, ki je bil načelnik pažev, kristjan, ki je pozneje tudi življenje dal za sv. vero, mu je izročil častno službo, da je skrbel za red in snago v dvorani, kamor je navadno kralj zbiral svoje poglavarje

Blažene Ugandske mučence mečejo na grmado.

in podložnike na posvetovanje. V tej dvorani so ponoči paži tudi spali.

Karel je bil v noči od 15. do 16. novembra krščen. Krstil ga je p. Giraud, ki še danes živi v Maison Carée v Algeriji. Tam je namreč materna hiša Belih očetov.

Karel pa ni bil zadovoljen s tem, da bi le sam bil dober kristjan, ampak ga je ljubezen gnala, da je v dobrem smislu vplival tudi na sebi izročene tovariše paže. Često jih je poučeval v verskih resnicah. Po njegovem posredovanju so mogli patri misijona Rubaga s svojimi nauki vplivati na vzgojo teh mladeničev.

Pa je kralj 26. maja zjutraj pozval svoje paže, naj javno povedo, če so res kristjani. In je prvi stopil pred kralja Karel in rekel: »Nemogoče in nedopustno bi bilo, da ne bi priznali, kaj smo.« Ob teh besedah se je mladeničev obraz kar svetil od navdušenja. Najmlajšega paža Kicito je pri tem držal za roko poleg sebe. Že poprej sta se bila domenila, da se bosta ob času nevarnosti prijela za roke in tako drug drugemu dajala pogum.

Vsi tovariši so se enodušno pridružili Karlu, tako da so se vsi čudili. »Kakšni ljudje so to?« so vzklikali, »glejte, v smrt bodo šli, pa so tega še veseli!«

Zvezali so jih in jih odpeljali. Tedaj je eden pažev zajokal. »Nikar ne jokaj,« mu je prigovarjal Karel, »saj si pogumno izpovedal svojo vero, zdaj boš dosleden v svojem sklepu.« To je dečka potolažilo, da si je obrisal solze in bil pogumen. Petero pažev je bil Karel poprejšnjo noč krstil, ker je pričakoval, da bo nastopilo preganjanje.

Tudi ob mučenju se je Karel pogumno izkazal. Skupno s paži so ga bičali, a on je vsem dajal pogum. Ko je zvedel, da so bili nekateri že umorjeni, je vzkliknil: »Glejte, naši tovariši so že prelili kri za Kristusa. Ako bomo tudi mi tako stanovitni v veri, bomo tudi mi prišli tja, kjer so sedaj oni: h Kristusu.«

Enega od pažev, ki je bil sin rablja, so odločili od drugih. Ko je Karel to videl, je rekel drugim: »Molimo za ubogega Mbaga, da ostane stanoviten.«

Očividec, ki ga je obiskal v ječi, je pripovedoval, kako je bil Karel zadovoljen in kako goreče je molil. Neka dne je rekel rablju Mkajianga: »Čemu odlašáš? Saj vemo, da bomo umorjeni.« Namesto odgovora mu je rabelj okove nategnil.

3. junija so vse paže prignali, da bi bili sežgani na grmadi. Tedaj je rabel Mkajianga izročil Karla svojemu tovarišu Senkole. Morebiti je bilo to osebno maščevanje in obenem odlikovanje rablja Senkole, ki je bil obljubil, da hoče Karla tako mučiti kot zasluži. Ali pa so upali, da ga bodo laže odvrnili od Kristusa, ako ga ločijo od drugih. Karel pa je kot pravi vojščak Kristusov pogumno vzel slovo od svojih tovarišev rekoč: »Na svidenje v nebesih.«

Senkole je potem peljal Karla k nekemu drevesu, kjer so njegova oblačila obesili na drevo. Karel je prosil, če sme sam znositi skupaj les za grmado, kar so mu dovolili. Potem je legel na grmado in se dal zvezati. Grmado so le malo zakurili in sicer pri nogah, da bi bile bolečine tem bolj dolgotrajne. Kakor so nekoč Judje Kristusa zasramovali na križu, tako je Senkole zasmehoval Karla.

»Kliči k svojemu Bogu, da te reši ognja,« mu je klical.

Karel pa: »Nespametnež, ne veš, kaj govoriš. Ko bi ti vedel, kaj je naša sveta vera, bi tudi ti želel, da zanj umrješ. Ti mene sedaj žgeš, a tudi zate je pripravljen ogenj, in sicer v peklu, ako se ne izpreobrneš.« Bajе je še dostavil: »Dobro. Jaz umrjem za Boga. Toda vi boste čutili kazen božjo! Razveži mi roke, da sam dodam goriva na žerjavico.«

Nato je mladenič utihnil, kot poroča p. Lourdel, in je pretrpel mučeništvo, ne da bi potožil z besedico. Naposled je vzkliknil: »Moj Bog!« in s tem izrazom ljubezni izdihnil dušo. Bilo je ravno na Vnebohod Gospodov, dne 3. junija 1886. Njegova duša se je preselila v nebesa, da tamkaj s Kristusom kraljuje na veke.

Naj bi bil blaženi Karel Luanga zaščitnik afriške mladine, da bi vedno ostala trdna v veri in z zglednim krščanskim življenjem pripomogla k širjenju božjega kraljestva v Afriki.

Iz uršulinskega misljona Krugersdorp.

Piše s. Ksaverija Lesjak, Južna Afrika.

(Dalje.)

V septembru smo imeli izreden obisk v šoli. Po šolskih oblasteh se je javil mlad gospod iz Cejlona z željo, da bi predaval našim otrokom o zgodovini čaja, ki igra tu v Južni Afriki tako veliko vlogo; saj pride na mizo štirikrat na dan.

Predavanje je bilo za naše otroke zanimivo, pa tudi zame, zlasti še, ker so slike pojasnile tvarino bolj živo kot beseda. Končno je predavatelj odprl svojo kuhinjo in pripravil tri skodelice čaja, katerega je razdelil med tri zamorčke. Vprašal jih je, koliko žličic sladkorja si želijo. Ob tem vprašanju je privrela prava zamorska narava na

dan. Prvi je prosil za tri in pol, drugi za štiri in tretji zamorček celo za šest žlic. Saj jim ne zamerimo, ko pa sladkorčka skoraj nikdar ne vidijo.

Po tem praktičnem preizkusu čaja so morali učenci napraviti spise o predavanju in jih poslati v Johannesburg. Trije učenci so dobili nagrado. Omenjeni predavatelj je dvakrat izjavil, da take discipline kot v katoliških misijonskih šolah ni našel ne v Transvaalu ne v Basutolandu in tudi ne v Kapski provinci. Svojim višjim predstojnikom je sporočil, da želi, da bi bile vse zamorske šole rimsko katoliške.

Divna afriška rastlina aloa.

Naj vam še opišem, kako lepo je umrl naš bivši učitelj Silvester, o katerem sem vam večkrat poročala. Nekaj dni pred smrtjo ga je pater misijonar obiskal in vprašal, če morda še kaj želi. Silvester odgovori: »Oče, miren sem in nič moje duše ne teži.«

Bile smo ravno v šoli, ko je prišlo sporočilo, da je umrl. Pater misijonar sam je šel, da o tem obvesti ubogo mater in sestro. Vprašal je mater, kako želi zaradi pogreba. Vsa vdana je dejala: »Kakor sestra Dominika želi, tako bo najbolje.«

Naslednji dan je bil določen za pogreb. V Afriki pokopljejo mrliča kakor hitro mogoče zaradi vročega podnebja. Že pred poukom smo dobile sporočilo, da ni niti vinarja pri hiši in ne črne obleke (stroga navada naših zamorcev). A koliko je mati že darovala za cerkev in de-

narno pomagala g. misijonarju! Ko ji je ta ob neki priliki hotel plačati za snaženje svoje sobe, mu je dejala, da denarja ne sprejme, ker je on njen duhovni oče. Napravile smo malo zbirko, da smo spravile nekaj skupaj.

Kadar kdo umrje, tedaj si najbližji sorodniki do golega ostrižejo lase. Vse podobe so obrnjene proti steni, vse lepотиčje zapro v kovčege. Nato se zberejo sosede, katere presedijo ves dan in čujejo tudi ponoči. Seveda ne molijo, temveč živahno kramljajo in skušajo tako potolažiti žalujoče ostale. Treba jim je postreči, sicer je sramota za vso hišo.

Z avtom.

Piše sestra Aleksina v Južni Afriki. Zopet slučaj, ko je bil avto edina pomoč:

»Ravno danes je bil p. misijonar poklican k neki bolnici zamorki, ki stanuje 85 km daleč. Od 1912 se ni menila za vero, zdaj, ko je bila na smrtni postelji, pa je dala poklicati duhovnika. Ako bi se bil odpravil z vozom ali celo peš, bi bil prišel prepozno. Z avtom pa je prišel še o pravem času. Še tisti večer je bil nazaj, tako da smo mogli biti drugo jutro pri sv. maši in je moglo zato 40 ljudi prejeti sv. obhajilo kakor vsak dan. — To je le en primer, ki kaže, kakšna dobrota za misijonarja je avto, ki ste nam ga vi darovali. Kako smo vam zanj hvaležni, saj nam pomaga, da rešimo marsikako dušo, ki bi je sicer ne mogli.«

Boj malikom.

Piše misijonar očetov od Sv. Duha, Srednja Afrika.

(Dalje.)

Vesele pesmi mojih mladih kristjanov naznanjajo že od daleč vasem, da pride mimo misijonar. Tu in tam se prikaže ob vhodu kočice zamorec, zavrt v veliko, ohlapno tkanino. Radovedni so, kam se belokožec pelje. »Pater je,« odgovorijo vedno moji veslači, »pelje se po reki navzgor!« Moje zapovedi natančno izpolnjujejo.

Sedaj se nam približa majhen čoln, katerega vodi zamorec, v njem pokonci stoječ. Ko pride blizu nas, opazimo v njem ubogega bolnika, ki bo, kakor se vidi, le še malo časa živel. Ko začnemo z njim pogovor, spoznamo, da že

umira in da hoče med svojci umreti. Pazljivo poslušaj kratki nauk, katerega mu na mestu podelim. Rad verjame visoke resnice naše vere in rad privoli, da hoče postati kristjan. In jaz pomagam roko v valove in s to lepo, čisto in prozorno vodo krstim dobrega črnca ter mu odklenem nebeška vrata, v katera je gotovo vstopil čez nekaj ur. »Na svidenje v nebesih, ljubi prijatelj!« in zopet gremo veselo naprej. To je bila naša prva zmaga nad hudobnim duhom.

Sonce stoji že visoko na nebu in zadušljiva vročina nastane.

»Naprej dečki, pogum! Hitimo, da hudobnemu duhu eno zaigramo!« Toda kakor bi nas hotel hudobni duh prehiteti. Nenadoma se pokaže za našim čolnom ogromna zver. Zaslišimo globoko hropenje. Povodni konj hoče naš čoln spraviti na hrbet. Strah podvoji moči našim veslačem, petje utihne in vsi kličejo svetnike na pomoč. Toda zver nas trdovratno preganja. Slednjič naredim čez njo velik križ. Pri tej priči se zver obrne in plava v drugo smer. Bila je sreča, še nekaj minut, pa bi nas dohitela. Veslačem bi zaradi napornega veslanja pošle moči in slabo bi se nam godilo. Neizogibno bi popadali vsi v vodo, kjer bi se lahko prepričali, če je dno reke skalnato ali močvirno.

Po tem dogodku se skrbno oziramo na vse strani, če nam ne preti mogoče napad od kake druge živali.

Nadčloveški napor pri strašni vročini so vzeli mojim veslačem vse moči. Skušal sem jim dati novega poguma: »Glejte, ljubi prijatelji,« jim pravim, »gre za čast božjo, kmalu bomo tam!« Držimo se v senci gozda, ki se razprostira ob obrežju, da nas ne zapazijo črnici, ki na nasprotnem bregu love ribe. Nato vprašam malega Davida, kje ima fetiš svoj tempelj. »Kmalu bomo tam,« se glasi odgovor.

Šum in petje utihne; samo vesla tako rekoč tiho božajo valove. Čoln pa tiho hiti naprej. Peljemo se mimo vseh ovinkov gozdnatega obrežja. Vedno dalje, dalje gremo naprej. »No, David, ali bomo kmalu tam?« — »Da, pater, še malo!« Peljemo se še četrto ure.

Končno pokaže vodnik s prstom na majhen pritok. »Tukaj doli je, pater!« Veslamo tja. »Ah, pater, zmotil sem se.« — »Ti mali hudobnež,« zavpijejo vsi veslači. »Čakaj, če nas napačno vodiš, potem gorje tebi.«

S težavo tirajo čoln v pekoči opoldanski vročini naprej. Naša želja je, da pridemo na cilj svojega potovanja

ter gledamo vedno okrog sebe. Slučajno ni nikogar na reki. To je krasno; nihče ne sluti, da smo tukaj.

»Sedaj imam pa prav!« vzklikne David zmagoslavno. »Glej, tu doli leži deblo v vodi! To je brv, ki pelje k fetišu.«

»Dečki, tiho bodite in peljite počasi tja. Tiho, popolnoma brez hrupa. Pojdite, obstanimo, izstopimo in idimo za Davidom.«

P. Mlakič vesla s svojimi katehisti v nov misijon.

Najprej gremo po ozki, od visokih dreves zasenčeni poti. Nato obstanemo in poslušamo. Nič se ne gane: globoka tišina okrog in okrog. Kmalu nato obstanemo ob visokem dohodu, ki pelje k maliku. Zopet se zasliši tiho: »Stojte, poslušajte!« Smrtna tišina! — Končno torej stojimo pred njim; tukaj je torej grozni fetiš, ki je že od davnih časov prinašal smrt neštetim družinam. In kaj zagledamo? Star top, majhnega premera, postavljen na majhnem griču z navzgor obrnjeno cevjo.

Ne daleč od tod je razklana cev, dolga okrog pol metra, žena »duomija«, kakor pravijo čarovniki. In okrog teh dveh »oseb« je zemlja posejana z starimi noži in velikimi žebli, ki povedo, koliko družin je malik s pomočjo fetiševih duhovnov že spravil s sveta. V bližini, pod majhno streho iz banan, opazimo majhen ogenj, narejen najbrže zjutraj in ki sedaj ugasuje.

Nihče nas ne vidi in ne sliši. Top potegnemo iz zemlje s tem, da z vso močjo, popolnoma brez šuma, pritisnemo cev k zemlji. Šest najmočnejših mojih spremljevalcev si ga naloži na rame, medtem pa se ostali polaste njegove »plemenite soproge«, nožev in žeblice. Nato pa hitro v čoln, kamor polože tudi »duomija« in njegovo tovarišico.

(Konec prih.)

Kraška misijonska poročila.

P. A. Lanen (Natal): »Ne boste verjeli, da nam tu v Natalu preti lakota. Vsled silne spomladanske suše zamorci niso mogli orati in sejati o pravem času. Zdaj je čas žetve; letošnji pridelki so použiti, žeti pa nimamo kaj. Kaj naj počnejo ti ubogi ljudje skozi vse dolgo leto? Vlada jim pomaga s tem, da jim daje koruzo po znižanih cenah. Nekateri, a ne vsi, bodo morebiti dobili delo pri Evropejih. A mnogo jih bo oslabelo ali celo umrlo od lakote. Mi ubogi misijonarji jim pa pomagati ne moremo, ker se bomo komaj sami preživili. Jaz bi rad pomagal na dve strani: rad bi imel delavcev pri naših delih, in rad bi dal zaslužka brezposelnim. Ko bi mogel letos zidati tri šolske kapele, bi pri tem mnogi dobili delo in zaslužek — in opomogli bi si mi in oni.«

Sestra M. Germelina, Mariann-Hill. Imamo kakih 60 prav pridnih kandidatinj, ki bi rade stopile v naš red Dragocene Krvi. Sprejeli bomo nekatere kot postulantinje. So zelo vnete, hodijo ali jezdi v misijone in zbirajo ljudi k pouku v krščanskem nauku. Stari ljudje jih rajši poslušajo ko nas bele sestre, zato ker znajo stvarino bolj poljudno podati.

Sestra Valburga, Basutoland. Bog naj stotero povrne Vašo pošiljatev petih zavitkov. Kako sem vesela, da morem zopet utešiti marsikak »ah« in »oh«. Tu je zelo mnogo bolnikov. Po ves dan hodijo, da pridejo do našega misijona in dobé zdravil. So tako ubogi, da ne zmorejo denarja za zdravnika. Grede ali k nam ali pa h kakšnemu čarovnjaškemu zdravniku, ki s pomočjo premetavanja nekih kosti baje izsledi bolezen. Splošno jih mnogo pristopi k naši sv. veri, vendar imamo križ z njimi, preden jim izrujemo zadnje ostanke poganstva iz src. Lani je bilo mnogo krstov in tej slovesnosti primernih praznikov. Naša misijonska šola prav dobro uspeva. Nekateri dečki so že prestopili v semenišče, da bodo kdaj duhovniki. Tudi marsikatera deklica bi rada postala sestra in se tako popolnoma Bogu posvetila. Toda to ne gre tako gladko. Po poganski šegi je vsaka deklica cenjena na 20 do 25 volov. Mi pa deklice ne moremo tako drago odkupiti; zato le molimo in Boga prosimo, naj jim on pomaga. Ako se taka deklica kako oprostí, pride k nam brez dote in jo mora misijon rediti in oblačiti. To so pa velike skrbi in veliki stroški.

*Ali ste že poravnali svojo letno naročnino za
„ODMEV IZ AFRIKE“?*

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja in razne uslišane prošnje.
Marija Vučina.

Po opravljeni devetdnevnicu k služabnici Mariji Tereziji se mi je zdravje vidno zboljšalo, za kar se ji prisrčno zahvalim. Priporočam se ji za popolno ozdravljenje in prosim objave v Odmevu.

A. G. Mislinje.

Iskrena zahvala naši dragi ustanoviteljici za uslišanje v neki denarni zadevi. Objava je bila obljubljena. — Pomožna misijonarka.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo ter se ji še nadalje priporočam.

M. S. Selca.

Prisrčno se zahvalim ljubi služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. V zahvalo hočem postati stalna naročnica »Odmeva iz Afrike« in »Zamorčeka«. Prosim javne objave.

Frančiška Polaneč.

Moj brat je nevarno zbolel. Zdravnik je takoj drugi dan določil operacijo. Jaz pa sem se z velikim zaupanjem zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski. In bratu je kar čez noč odleglo, da mu ni bilo treba iti v bolnišnico. Prav resnično je pomagala »mamica zamorčkov«, za kar ji bodi tukaj prisrčna in tisočera zahvala.

M. K. Črnomelj.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

N. N. Ljubljana.

V neki posebni zadevi sem se z zaupanjem obrnila v molitvi do služabnice božje Marije Terezije. Res me je blaga dobrotnica uslišala, za kar se ji najprisrčneje zahvalim. Priporočam se ji še nadalje.

N. N. Majšperg.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja in se ji še nadalje priporočam.

M. F. Grablje pri Pliberku.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v neki nujni zadevi in se ji še priporočam.

M. S. Ljubljana.

V boleznih moje sestre sem se v devetdnevnicu zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in zdravje se je zboljšalo. Še nadalje se ji priporočam in prosim javne objave v »Odmevu«.

I. F. Moškanjeci.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. S. I. Zalog.

Tudi jaz sem se zatekla v neki zadevi k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila takoj uslišana. Prav lepo se ji zahvalim in še nadalje priporočam. N. N. Savinjska dolina.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvalim za večkrat uslišano prošnjo. D. S. Ljubljana.

V boleznih smo se zatekli k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in nam je pomagala. Prisrčno se ji zahvalimo in se še vnovič priporočamo v neki važni zadevi. A. Š. Cegelnice.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v neki zadevi ter se ji še nadalje priporočam. F. S. Brezovo.

Za pomoč v boleznih pri živini se prisrčno zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji. C. Š. Šmarje.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: M. A., Ljubljana, za srečen izpit. — A. P. v zelo važni zadevi. — J. Z., Ljubljana, v več važnih zadevah. — I. Z., Kn., za zdravje. — E. P., Ribnica, v težkih družinskih in drugih važnih zadevah. — F. M., Gradišče, v važni zadevi. — M. K., Ljubljana, v več važnih zadevah. — Janez Vranič se priporoča za ozdravljenje nog in sladkorne bolezni. — I. K., Ljubljana, za pomoč v važni zadevi. — N. N. v važni zadevi. — A. K., Topol, priporoča vso družino in pošilja obljubljeni botrinski dar.

»Nevesta moja, daj mi duš! Dati mi jih moraš z žrtvami. Da, z žrtvami; vedno se moraš žrtvovati. Čutili se moraš odtujeno svoji nalogi, ako nisi neprestana žrtev. Ta ogenj mora neprenehoma goreti v tvojem srcu. Brez dela se duše ne dajo rešiti... Da bi duše rešil, sem na križu umrl. Ne zahtevam velikih reči, Benigna, ne, samo besedo, ki je ne spregovoriš, pogled, ki si ga odrečeš, misel, ki ti je všeč, pa jo zavrneš, skratka: vse, kar zahteva premagovanje. Združi te male reči z mojim neskončnim zasluženjem in dobile bodo veliko vrednost. O, ko bi ti razumela, kako so mi všeč duše, ki se na tihem žrtvujejo!«

Besede Jezusove sestri Benigni Consolati.

POPOLNI ODPUSTKI

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

11. junija, sv. Barnaba, apostol.

29. junija, sv. Peter in Pavel, prvaka apostolov.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

87 116

Pomožne misijonarke sv. Petra Klaverja pri svojem poklicnem delu.
(Dopisovalni oddelek.)

Pogoji za sprejem

v Družbo sv. Petra Klaverja kot »pomožna misijonarka«.

1. Pristen verski poklic iz nadnaravnih nagibov.
2. Čednostna, neoporečna preteklost.
3. Zakonskih staršev.
4. Skrbna vzgoja.
5. Starost 16 do 24 let.
6. Da še v nobeni drugi kongregaciji ni nosila redovne obleke.
7. Trdno zdravje, krepki živci, dobre oči in posluš; brez vidnih telesnih napak; da nima sama ali njena družina podedovanih bolezni, kakor: omračenja duha, jetike ali sušice, božjasti, škrofulov itd.
8. Višja ali srednješolska izobrazba, sposobnost za računstvo, znanje več jezikov. Ali vsaj nižja šolska izobrazba, znanje hišnih opravil, ročnega dela, kmetijstva.
9. Po predpisih določena dota in oprema. Dota se na prošnjo tudi spregleda, če je prosilka brez sredstev, ali pa če so druge njene zmožnosti večje.
10. Predpisana vstopnina. Potrebni denar za pot v hišo noviciata.

Prošnja za sprejem se naslovi na vrhovno voditeljico družbe, Rim. Natančnejša tozadevna pojasnila daje Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Priporočamo knjižico: »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Spisala služabnica božja Marija Terezija Ledóhowska. Cena Din 4.50. Naroča se tam kot »Odmev« (glej 2. stran ovitka).

Mišjonska kapelica in šola